

LIZZY ANSINGH

Van hem geen brieven, geen dagboeken, die ons op de hoogte brachten van 't geen hij vandaag deed en voornemens was morgen te gaan doen, hij, de grootste.

★

Als hij na 't werk binnenkwam, in zijn huiskamer, moet het hem telkens opnieuw gefrappeerd hebben, de zorgzame vrouw die haar kind op den schoot houdt, haar wang tegen 't kinderwangetje gedrukt luisterend en aandachtig. Hier, op 't schilderij te Cassel, heeft zij 't juist uit de wieg genomen, 't handje rust op haar warme borst; heeft het gedroomd? 't is wat bang, 't knuttert, 't snikt nog wat na, met korte snikjes. 't Roodbaaien broekje is een beetje afgezakt. Onbeschrijflijk lief en aandoenlijk, dit, en de bloote voetjes van het kind. De wieg staat naast de moeder; er is een klein vuur; de kat, bij uitstek meellevend dier, kroop erbij, in de buurt haar schotelkje voedsel, in de verkwikkelijke nabijheid van moeder en kind.

Een imposant ledikant doemt op uit de schemerige kamer, op den achtergrond is een man bezig met timmerwerk; daar, bij een trapleuning, is het schilderij er, maar Rembrandt schilderde rechts een weggeschoven gordijn, als wilde hij ons verrassen met het eerste lieflijke bedrijf van het gruwelijk drama....

Geen pracht van rijke stoffen; geen gekroonde moeder in goudgeborduurd slegend gewaad; geen praal van kleurig marmeren pilaren met gouden kapiteelen. Een zich voorover buigende vrouw die zachtjes haar kind toespreekt in de moedertaal. Een zeventiend' eeuwsche kamer, Hollandsch. Tòch de Heilige Familie.

Rembrandt, *De Heilige Familie*,
1646 - Cassel